

Distingides Autoritats que avui ens honoren presidint aquest acte commemoratiu de l'atletisme vigatà. Senyores i senyors. Amics tots en l'esport.

No és la primera vegada que aquesta emblemàtica Sala de la Columna ens acull per a celebrar-hi alguna de les nostres fites esportives o socials. Entre altres esdeveniments, ja en els anys 1949, 1959 i 1979 ens ajuntava per tal de celebrar-hi els nostres primers vint, trenta i cinquanta anys d'activitats ininterrompudes.

Avui hi celebrem amb satisfacció els primers setanta-cinc anys de la nostra història. Una ja llarga història viscuda entre la gran diversitat de fets que omplen la complexa i extensa vida ciutadana. Una història, la nostra, que s'aniria forjant amb dificultats, amb esforços continuats, però sempre amb un coratge i un entusiasme animós i engrescador. Són una tan llarga relació d'esdeveniments que, com fàcilment podrà comprendre's, se'ns farà difícil de compendiar en el limitat temps que ens permet aquest acte institucional.

Obligats per tant a aquest treball de síntesi, ens limitarem a senyalar, com veiem ens aquells intricats senders que trobem entre els boscos i els paratges de la nostra geografia, uns punts de referència, quatre o cinc fites, a partir de les quals poder entreveure el camí per on ha transcorregut i per on s'ha anat conformant més o menys la nostra història.

Tanmateix no seriem seriosos, si amaguéssim o deixéssim desmuntar, el fet que no vàrem ser nosaltres, el nostre Club, els que primerament practicaren l'atletisme a la nostra Ciutat. Ja a l'any 1915, any en què es fundà precisament la Federació Catalana, primera entitat atlètica de l'Estat, es va celebrar al camp d'esports de l'Esbarjo Marià i amb motiu de la Festa Major, el que podria considerar-se primer festival en la història de l'atletisme vigatà.

No fou una simple actuació esporàdica, ja que aquelles manifestacions atlètiques es mantingueren gairebé durant deu anys consecutius. Aleshores, els Serra, Garreta, Puigcerver, Fors, Vila, Sala, Salvans, Subirà, Pereira i sobre tot en Rafel Casas formaren un grup que es mantingué actiu, destacant-se principalment aquest últim que obtingué marques que transcendiren dels àmbits local i regional, com foren els temps aconseguits en 100 i 200 metres llisos, que igualaven rècords d'Espanya i que li valgueren ser pre-seleccionat per a les Olimpíades d'Anvers.

Però aquelles activitats s'estroncaren al desaparèixer el moviment esportiu que s'havia promogut dintre de la Congregació que havia fundat el Bisbe Torras i Bages i que reuní, en aquella època, a gran part de la joventut de Vic Es produí, doncs, durant una part dels anys vint del segle passat, un lapsus, sembla ser que dintre de l'esport en general, que fou superat a finals d'aquella dècada amb un nou impuls que coincidí amb l'inici d'un camí que, atlèticament, ens ha portat a la celebració d'aquests setanta-cinc anys d'activitats ininterrompudes.

1929 - Fou a l'estiu d'aquell any 1929, que un xicotet d'uns catorze anys vivia la il·lusió de passar una jornada altament engrescadora. Motiu, visitar Barcelona en ocasió de celebrar-s'hi allà, l'anunciada Exposició internacional. Barcelona estava exultant. La capital catalana s'havia transformat amb reformes apoteòsiques, com foren la urbanització de la muntanya de Montjuïc amb els seus nous jardins, les fonts monumentals, els pavellons internacionals, el teatre grec, el nou Poble Espanyol o les columnes venecianes que assenyalaven l'entrada al recinte de la Fira amb el Palau Nacional al fons. I darrera del Palau, un xic més amunt, l'Estadi de Montjuïc, on, en aquella jornada del dia 25 d'agost, s'hi celebraren diverses activitats de caràcter esportiu.

Acompanyava a aquell noieta, que es feu gran amb el nom de Josep Ma. Pallàs, el seu pare, home molt aficionat al ciclisme, sobretot des de que es fundà a Vic el Club Ciclista Vicense, la primera de les entitats esportives que es constituïren a la Ciutat. Volia, el pare, presenciar

l'anunciada arribada dels corredors ciclistes que participaven en l'etapa Tolouse-Barcelona i que tenia el seu final a les mateixes pistes de l'Estadi de Montjuïc.

Per tal d'esperar l'arribada dels ciclistes, s'hi havia previst celebrar unes proves atlètiques i motoristes. Les primeres amb la participació d'atletes italians i espanyols (aquests gairebé tots catalans) i les segones, amb l'exhibició de proves motoristes en pista, modalitat que aleshores es promocionava arreu d'Europa. La celebració d'aquell heterogeni festival esportiu s'obrí, doncs, amb unes preliminars curses de motos i de proves atlètiques, que foren, aquestes últimes, les que amb més atenció i interès seguí el jove assistent vigatà.

Una varietat de proves que contempla amb un entusiasme creixent, però al mateix temps amb una certa desil·lusió, al comprovar com totes les proves, totes menys una, eren guanyades pels atletes italians. Diguem però, que aquell festival resultà força peculiar tota vegada que acabà com el rosari de l'aurora. El motiu d'aquell desgavell fou que, mentre es disputaven les proves atlètiques, arribà tota la caravana ciclista, envaint la totalitat de les pistes i que, naturalment, obligaren a la suspensió de les proves que encara faltaven per disputar.

Però, malgrat aquell final infeliç, no tot fou negatiu en aquell fraccionat però fascinant esdeveniment esportiu. El pare Pallàs pogué gaudir de la sempre emocionant arribada dels ciclistes mentre el fill quedava al·lucinat amb els 50" de Tavernari en els 400 metres i amb els 22"5 de Toetti en els 200. A més, naturalment, amb la única victòria espanyola que obtingué l'atleta català, Guerau Garcia, en la prova de marxa, especialitat en la que, ell, establiria anys després, les primeres plus-marques de Vic en diferents distàncies.

Total, que la jornada, plena d'anècdotes i de noves impressions per als dos vigatans, segurament els resultaria massa curta. Tocava l'hora del retorn cap a l'estació del Nord que és d'on sortiria l'últim tren de la línia Barcelona - Puigcerdà. El llarg trajecte serviria per recordar i per parlar de tot el que els dos viatgers havien viscut. I podria suposar-se que, mentre el pensament del pare es movia en la remembrança, en el fill s'hi obria un camí cap a un futur il·lusionat. Tampoc potser seria forassenyat, pensar que, a l'arribar a Vic, després de passar el pont de ferro, ja gairebé al final del trajecte, el jove Pallàs, en un gest intuïtiu, donés una mirada cap a la dreta i a través de la finestreta del tren, veiés, en la penombra, darrera les cases que es dibuixarien del carrer de sant Pere, aquell espai ampli, amb el seu camp de futbol, on anava a esplaïar-se els diumenges amb els seus amics del "Estudiants".

Era el camp dels Estanislaus, nom que a partir d'aleshores es repetiria sovint, sobretot el dilluns després d'aquell diumenge en les converses que amb els seus companys mantindrien asseguts als pedrissos de la rodona del Prat de Riera, indret on s'hi jugava, s'hi corria i s'hi saltava, en una anticipada visió del que seria el futur atletisme de Vic.

No passarien pas molts dies quan, en Josep Ma. Pallàs acompanyat d'en Josep Ma. Vilà Cañellas, visitarien el doctor Esteve Orriols, director d'aquella congregació dels Estanislaus, per exposar-li la seva idea i demanar el corresponent permís per formar una secció d'atletisme i poder traçar unes pistes al voltant del camp de futbol existent. La seva insistència, en repetides entrevistes, aconseguí al final un consentiment que fou alegrement celebrat.

Tant fou així, que tampoc va tardar molt a veure's com, sota la direcció d'un dels companys del grup, en Bernat Illa, fill d'un constructor d'obres, les aixades, les pales i els rampins anirien dibuixant, en les mans d'aquells joves il·lusionats, les que serien les primeres pistes d'atletisme estables de la ciutat de Vic.

1931 – Les pistes dels Estanislaus ja eren conegudes, no tant sols dintre de l'àmbit local, sinó també en el més ampli sector de l'atletisme català. En aquell 1931, s'hi havien celebrat els primers Campionats d'atletisme vigatans. Els atletes s'hi entrenaven assíduament i la presència d'alguns atletes forans feia més interessant la confrontació, mentre que en l'aspecte tècnic s'anaven assimilant observacions i detalls que repercutirien en la millora d'estils i en el millorament de les marques. El nombre de practicants anava creixent i s'havien anat format

diferents grups, que també amb els seus diferents noms, rivalitzaven en les competicions. Els Estanislaus, el sant Jordi, els Contra Sol o els Kosckes s'enfrontaven en competicions de caràcter social, evidenciant-se un millorament global de tots i cada un dels participants.

Cal remarcar, però, que en aquest sentit s'han de considerar molt positives i valuoses les orientacions i consells que els atletes vigatans reberen de figures experimentades, com foren les dels barcelonins germans Serrahima que, estiuejant a Seva, baixaven amb freqüència als Estanislaus a entrenar-se i a la vegada compartien amb els nostres atletes, mètodes i sistemes de preparació. També l'aportació tècnica i experimentada de l'atleta badaloní Joan Oliver, que per motius de treball residí una temporada a Vic, fou molt determinant, incloent la gimnàstica, com a complement en els entrenaments i sobretot va saber aglutinar a tots aquells grups amb l'autoritat que potser li donava la diferencia d'edat, deu anys, més o menys per sobre de la que tenien aquells seus nous companys d'esport.

Així s'anà formant un nombrós grup en el que curiosament hi havia diferents germans com els Pallàs, els Ralló, els Vilà Cañellas, els Muntaner, els Toll, els Quintana, els Ordeig que junt amb els Rosanas, Riera, Jutclà, Illa, Casals, Coll Bardolet, Vidal, Penadès, Bres, Pou, Ricard Àlvarez, Serrabassa, Estapé, Molas, Paco Nualart, Freixer, Codinachs, Andreu Colomer, Ramon Camps, Cassany, Cinto Conill, Portavella i encara alguns que segurament oblidat i molt que ho sento, actuant tots ells sota el discret mestratge d'Oliver i amb un sentit més clar d'equip, de tal manera que només cinc anys després, el 1936, obtindrien a l'Estadi de Montjuïc, el títol de campions de Catalunya per equips en la seva categoria de neòfits.

Però fou el dia 19 d'octubre del 1931 que un festival destacà per sobre de les organitzacions que fins aleshores s'havien fet. La visita del conjunt d'atletes de Badalona, aquell any equip campió de Catalunya, en el qual figuraven atletes tan destacats com els saltadors de perxa, Consegal i Culí, així com Sereix i Tugues, tots ells amb títols de Campions d'Espanya fou un esdeveniment molt celebrat. Els acompanyava, també, el campió mundial universitari dels 400 metres llisos el francès Jackson que en aquelles dates era hoste de l'equip badaloní.

Al costat de tan rellevants figures, actuaren els atletes vigatans amb Jesús Ralló al davant. Ralló s'havia convertit en la figura indiscutible de l'equip. Home molt complet en les diferents disciplines atlètiques, sobresortí en el salt de perxa, especialitat en la que, anys després, el seu germà Joaquim seria en varies ocasions campió d'Espanya i internacional amb l'equip de l'Estat. Aquell festival marcà, aleshores, una fita en les organitzacions que s'anaven repetint i que afermà, encara una mica més, en el reconeixement implícit de l'atletisme vigatà dintre de Catalunya. Per cert que, en bona part d'aquell festival, va estar-hi present el prestigiós filòleg Pompeu Fabra, que es trobava a Vic amb motiu de donar una conferència a la nostra Ciutat. No sabem si la seva assistència fou per voluntat pròpia o bé a instàncies dels seus amfitrions. Ni tampoc si la seva atenció estava més per les proves esportives o bé si especulava sobre la bondat dels vocables que allà s'hi pronunciaven. És una cosa que mai podrà saber-se i que, en tot cas s'emportà amb ell, el respectat i admirat mestre ordenador de la nostra estimada llengua.

1938 - Mai els atletes de Vic, haurien volgut que es produís en la seva història, aquell espai en blanc. La insurrecció militar del 1936 que derivà posteriorment cap a una guerra civil, portaria en aquell 1938, a una gairebé paralització de l'activitat esportiva. Mobilitzada per a la guerra pràcticament tota la joventut, no es produïren actes atlètics i com és natural predominava la preocupació per la situació dels joves escampats pels diferents escenaris de la guerra.

Lamentablement les conseqüències d'aquella conflagració, també marcaren tràgicament l'equip d'atletisme de Vic. Moriren varis components de l'equip atlètic local i davant les notícies angoixants que es percebien, no deixava d'imposar-se un sentiment d'impotència però també un convenciment clar de l'absurditat i la incongruència d'aquella guerra. De l'absurditat i la incongruència de totes les guerres.

I de la mateixa manera que quedaren en blanc aquelles pàgines que en els seus dies havien de testimoniar el desenvolupament de les VI, XII i XIII olimpíades de la era moderna, així també, a nivell vigatà, un espai quedava en blanc en el transcurs d'aquell any 1938, mentre el pensament no podia menys que transportar-nos cap a aquelles situacions totalment oposades, cap aquelles olimpíades viscudes fa més de dos mil anys, quan els Jocs tenien la virtut d'apaivagar les guerres, de fer que aquestes s'estanquessin, per deixar pas a les pacífiques lluites de l'esport. I potser no serà desassenyat preguntar-se: Per què en temps de les olimpíades de la Era moderna, són les guerres i la violència les que predominen sobre els Jocs de la pau ? Per què en el curs de la història humana ha d'haver-hi tantes pàgines en blanc ?

I situats en aquest context del record i de la remembrança, creiem oportú dedicar un respectuós record a tants companys i amics, que avui no estan entre nosaltres per celebrar aquest aniversari. Fem-ho recordant-los serenament i en la forma en la que ells segurament haurien volgut ser recordats. En aquells moments sobre les pistes, quan els seus jocs eren els nostres jocs i quan l'atletisme fou també per ells, la motivació que omplí de sentit i d'alegre significació la seva vida.

1965 - Aquell 24 de gener del 1965 podia semblar un clàssic dia d'hivern de la nostra Plana. Una boirina envoltava el Mas Serrabou, als entorns del qual s'hi esperava repetir les curses de Cross que ja s'hi havien celebrat els dos anys anteriors. Però aquell tercer Cross de Serrabou tindria una especial transcendència. Allà, sense cap preparació especial, sense cap mesura protocol·lària, amb una franca i desimbolta naturalitat, s'esdevindria, ni més ni menys, que l'inici oficial de l'atletisme femení vigatà.

Fou com un esclat tranquil i plàcid amb el qual l'atletisme femení entrava a formar part de la història atlètica local. Per primera vegada un grup de noies participava en una competició atlètica. Tremolament, amb una esgarripança al cos, que ocasionava per una part el clima fred de gener i per altra l'emoció de la seva primera participació en una competició atlètica, aquelles vint-i-cinc corredores, separades en dos grups, les de més de dotze anys i les que no hi arribaven, feien els seus corresponents recorreguts de 500 i de 300 metres. En foren guanyadores la Ma. Àngels Aceves i la Núria Montero.

Aquelles curses marcaren el punt de partida d'un camí que, ja sense interrupció, s'aniria prosseguint fins a fer-se transcendent i gloriós dintre de l'atletisme vigatà. Des d'aquelles primeres sessions gimnàstiques i aquells primers consells que com un germà gran els impartia en Manelic Sala sobre les pistes, fins arribar a les més estudiades concepcions tècniques actuals, s'hi poden trobar tota una sèrie de resultats esplendorosos, que han fet de l'equip femení vigatà, un dels més ben considerats de Catalunya

Avui, que trobem tan normal que homes i dones comparteixin festivals i actuacions esportives, se'ns fan una mica estranyes aquelles decisions tan poc inclinades a l'entrada del feminisme dintre de l'esport. És veritat que cal recordar que això ja ve de lluny. De quan, en els inicis de les competicions olímpiques, es tancava la participació femenina, no solament en el terreny competitiu, sinó també prohibint la seva presència, com espectadores, a aquells Jocs hel·lènics. Només la sacerdotessa de torn podia estar entre el públic masculí que contemplava les proves.

Nosaltres ho tenim clar. És evident que en aquest sentit no podem pas estar d'acord amb els nostres il·lustres i llunyans avantpassats. Una agradable experiència ens ha fet palès que, no solament en l'aspecte esportiu, sinó també en aspectes organitzatius i de direcció, almenys les nostres noies, han demostrat la seva capacitat i la seva vàlua. I aquí en tenim un exemple clar i notori. Tres noies sorgides d'aquells grups d'atletes que amb tan d'èxit defensaren sobre les pistes els colors del nostre Club, les veiem avui presidint aquest acte institucional. La Montse Fontarnau en la comissió organitzadora d'aquest aniversari, la Lurdes Miquel com a regidora del nostre Consistori al davant del moviment esportiu de la nostra Ciutat i la Roser Parés dirigint, des de la Presidència, els treballs arduos i sempre dificultosos de tirar endavant la nostra Entitat. No, no hi ha lloc pel dubte. Aquella alenada d'aire fresc que en aquell llunyà 24

de gener del 1965 penetrà en el Club, va donar-li aquell equilibri, aquell complement idoni, que no només la sensibilitat, sinó també la persistència i la obstinació femenina, poden generosament aportar.

1984 - Ahir, sí, fou precisament ahir, que es va complir l'aniversari. Fou un gran esdeveniment, és cert, difícilment repetible. Però també és veritat que abans dintre del Club, s'hi havien registrat efemèrides ben destacables. Per exemple, una d'elles podria portar-nos a l'any 1943 quan naixia una de les obres més estimades i ben acceptades dintre de la nostra entitat. Fou l'aparició del Butlletí Atlètic (Boletín Atlético, com havíem de dir-ne aleshores) que marcà una pauta innovadora, al ser una de les primeres publicacions atlètiques de l'Estat, anterior sens dubte a "Atletismo", que fou portaveu de la Federació Catalana.

Una altra i per cert molt dolorosa, fou la prematura mort, l'any 1952, del President del Club, en Josep Ma. Pallàs. Ja hem conegut abans el Pallàs dels dies inicials de l'atletisme vigatà. Amb unes idees de l'esport molt arrelades, el seu caràcter dúctil i respectuós, convencia i atreia fàcilment als seus contertulians. Minuciosos en tots els detalls, apart de la seva presència casi constant sobre les pistes, era també dipositant de l'arxiu de marques i d'actuacions. Per definir-lo en una frase que gràficament significués bona part d'aquella època, podria afirmar-se que en aquells dies l'atletisme de Vic s'anomenava Pallàs. Tan és així que per rellevar-lo varen ser necessàries dues persones. Una, l'Antoni Vilà Cañellas que el succeí a la Presidència, continuant alhora, amb el seu treball de preparador, funció en la qual assolí un prestigi i una elevada consideració per part de les més altes esferes federatives... L'altra persona que succeí a Pallàs fou en Josep Cumeras i Colomer que es responsabilitzà de les tasques de control i organitzacions, al davant d'una secció de jutges i cronometradors que, amb el temps, es distingí pel seu rigor i la seva seriositat, tan és així que en moltes ocasions foren requerits els membres d'aquest grup, per controlar proves de ciclisme, natació o esquí a instàncies dels Clubs practicants d'aquests esports a la nostra Ciutat. Pot assegurar-se que en aquest sentit, Pallàs fou molt dignament rellevat.

Altra efemèride fou la que alguns equips de Barcelona no pogueren pair. El Club d'atletisme de Vic fou seleccionat per la Federació Espanyola entre els deus millors conjunts de l'estat, per tal de participar al primer Campionat Nacional de Societats. Es va celebrar a Barcelona els dies 11 i 12 d'octubre del 1958, en el qual el conjunt d'atletes vigatans obtingué el cinquè lloc en la classificació per equips, només superats pel F.C.Barcelona, el Reial Madrid, el Natació Barcelona i la Reial Societat de Sant Sebastià. L'equip, aleshores sota la presidència d'en Miquel Comella, es concentrà en un hotel de Barcelona per tal d'evitar als atletes desplaçaments d'anada i tornada a Vic en les dues jornades assenyalades. Aquella decisió potser influiria en la classificació final que pot considerar-se com la mai obtinguda per l'equip masculí en tota la seva història i que és evident que serà de molt difícil superació. Va ser important i una mica pintoresca. El dia 19 d'agost del 1967, bona part de l'atletisme del continent africà es veié concentrat a les pistes de l'Estadi Torras i Bages.

Passà el següent. Davant la propera olimpíada que es celebraria l'any següent a la ciutat de Mèxic, molts dels països africans que pensaven participar en tal encontre, es posaren d'acord per desplaçar els seus pre-olímpics a la Catalunya nord escolliren Font Romeu com a lloc de concentració per tal d'aclimatar-se, principalment a l'altitud de la ciutat mexicana. Aprofitant aquella ocasió els directius locals, d'acord amb la Federació Catalana, organitzaren un festival de preparació en el qual participaren atletes de Mali, Senegal, Gabon, Camerún, Togo, Mauritània, Dahomey Níger i Madagascar. S'aconseguien marques que foren de llarg, rècords de les pistes i que, segurament alguns d'ells mai foren superats. L'ambaixada d'atletes africans fou rebuda oficialment per les Autoritats municipals i l'ambient ciutadà es va veure per unes hores trasbalsat, per la presència de tants atletes de color i de tantes nacionalitats.

Però afrontem finalment l'últim tram d'aquesta intervenció, seguint el senyal indicatiu en aquest sender imaginari que abans havíem insinuat. Dèiem que ahir es va complir l'aniversari d'una gran notícia atlètica. I és veritat. Ahir es compliren vint anys d'aquell 25 de març del 1984 en què, el nostre atleta Pere Casacuberta es proclamada a Nova Jersey, davant la mirada emocionada del seu preparador, en Josep Ma. Vilà, campió del món de Cross de la

categoria júnior. Fou una notícia tan agradable i sorprenent, que aquí ens portava a pessigar-nos per evidenciar que allò era veritat. Teníem un campió mundial. I és obvi que en el curs dels temps, els nostres atletes, ells i elles, han aconseguit en aquesta especialitat del cros, classificacions de gran ressonància. També sobre les pistes han destacat en competicions de caràcter nacional i internacional. No hi ha cap dubte que, al llarg dels anys, les seves intervencions esportives han col·locat en lloc preferent, no sols la seva persona, sinó també el nom del Club i de la Ciutat de Vic. Aquell dia, però, en Pere Casacuberta es convertia en la personalització de tots ells. Ell representava aquell grup de companys d'entrenament i de tertúlia que des de l'altre continent, restaven, aquell dia, pendents de la seva actuació. Ell es convertia, sense intentar-ho, en ambaixador de l'atletisme vigatà.

En Pere Casacuberta començà a practicar l'atletisme en les curses infantils de cros que organitzava el nostre Club. S'anà fent gran trepitjant els camins i viaranys que ja se li havien fet familiars en el terme de Gurb, ben a prop de casa seva, i també pels voltants de la serra de San Ferm, molt propers a l'estadi Torras i Bages. De la mà d'en Pep Vilà anà endurint el seu cos preparant-lo per a la competició. Arribaren èxits. S'obtingueren títols. I culminaren amb el campionat del món. Però en Pere Casacuberta no canvià. Ni en el tracte personal ni en l'esportiu. Continuà treballant atlèticament i també professionalment. Precisament un accident laboral l'apartà de la pràctica atlètica, però ell tornà, encara que no totalment recuperat, a la preparació i a la cursa. Es manté el seu esperit de superació. És un home tenaç, resistent, incansable. Mai deixà de veure's com un home normal, obstinat però també sensible, que es deprimeix quan succeeix la mort del seu preparador i el plorarà temps després en la seva intimitat. El trobo a faltar, dirà als seus amics. I encara que ha tornat a l'activitat esportiva, ell sap que no és el mateix. Que els títols no tornaran. Però ha quedat la persona, ha quedat l'home que s'ha amarat d'atletisme, d'aquest esport en el qual el vençut encara sap allargar la mà al seu vencedor. I està content perquè la seva gesta haurà servit perquè es parli més d'atletisme, perquè amb el seu triomf, aquelles instal·lacions que ja estaven projectades i començades, s'accelerïn i arribin a consolidar-se, convertint-se en forja constant de nous atletes....

És bo celebrar aquests setanta-cinc anys de continuada vida atlètica, amb l'alegria de saber que aquest esport ens dóna molts Casacubertes, encara que siguin sense títols mundials. I de saber també que aquesta fita-aniversari, no és pas un final de cursa, sinó que aquesta continuarà, amb els relleus que siguin necessaris, cap a un horitzó indefinit, però sempre esperançat. Amb aquella mirada sempre esperançada posada sobretot, en aquests infantils que assisteixen a l'Escola d'Atletisme, aquesta obra magnífica de la nostra entitat, quina imatge tan bellament sabé descriure, ja fa molts anys, un redactor de Butlletí Atlètic, quan publicava en les seves pàgines, aquestes ratlles que ens esperonen a mirar sempre endavant amb il·lusió i confiança :

*"Camisetes de blaus colors i ocres; infants que salten sobre el verd puríssim;
l'Estadi tot per a ells. Jocs de colors en rostres de rialles
Primer un cercle,
que es converteix després en ratlles paral·leles per fer els exercicis necessaris.
Corregudes i salts i volteretes.
Uns ulls de pares que il·lusionats ho miren; una véu delicada que ho ordena.
És la última lliçó d'un curs atlètic. És la il·lusió de fer un món més digne.
És un sembrar constant .. i esperem la collita.*

I per acabar, a manera d'epíleg, només unes paraules que voldrien justificar i a la vegada encomiar, un treball no molt conegut, ni dintre de la nostra mateixa entitat i que fou realitzat els anys 1978 i 79, amb motiu de les Noces d'Or. Un grup de socis que havien intervingut en la redacció del Butlletí Atlètic i que ens plau citar per ordre alfabètic: Joan Campà, Joan Freixanet, Francesc Lozano (+), Josep Masnou, Miquel Àngel Ordeig, Manel Pla, Josep Puig i Josep Ma. Vilà, es repartiren simbòlicament aquells cinquanta anys d'activitats viscudes i en un extraordinari treball de recerca, varen escriure, cadascun d'ells i per separat, uns

fragments perquè, posteriorment coordinats, facilitessin l'edició de la Història de l'Atletisme de Vic.

Ompliren centenars de folis, amb transcripcions realment interessants i fonamentades. Val a dir, que les dades per a compaginar aquesta dissertació que amb benvolença acabeu d'escoltar han estat extretes d'aquells treballs. Si hi heu sabut veure alguna referència d'interès penseu que el mèrit no és meu. És d'ells el mèrit. Aleshores, la idea de la publicació de la nostra història no es pogué realitzar. Ara, amb motiu d'aquest setanta-cinquè Aniversari, un equip de redacció amb en Jordi Cassany al davant, ens farà possible, i ja ho esperem ansiosament, veure publicat el testimoniatge de la nostra vida atlètica. Malgrat tot, mai, ni llavors ni ara, serà possible veure-hi reflexat el pas de tantes i tantes persones que, com un gra de sorra en la immensa platja, han contribuït a què es fes possible el desenvolupament de la nostra història.

Que serveixi doncs, aquest acte inaugural del setanta-cinquè Aniversari, per retre un merescut homenatge, a tots aquells que a l'escoltar o al llegir alguna referència de la nostra història, poden aixecar el cap ben alt i alçant la mà, exclamar amb un cert orgull:

- **Ei, que aquí, jo també hi vaig ser!**

Ponència Joan Freixanet i Felisart
Sala de la columna de Vic
Acte inaugural del 75è. Aniversari del C.A. Vic (1929-2004)

Vic, 26 de març del 2004